

זה הונחיל
בטילי־כתף -
וזה נגמר
בתילי־מזון

לזלול ולמחול

כִּי מִי שֶׁאִינּוֹ שֶׁר, חברי־כנסת, אלוף, מפכ"ל, מנכ"ל, פקיד בכיר או קצין בכיר — מתבקש לרדת מהבמה! שאג הכרוז. איש לא מש ממקומו. שוב

פוסט־מורטם

לכבש דרוזי עורך ניצב־מישנה דויד פרנקו, מפקד מרחב הגליל, שנאמו היה הקצר ביותר. הוא האיש שעמד בראש ועדת־הפיוס לאחר משא־ומתן שארך כשנה, הצליחה להשכין שלום בין בני שתי החמולות היריבות. מולו יושב ניצב אריה איבצג, מפקד המחוז הדרומי, שהתכבד אף הוא בקובה בנוסח דרוזי.

חקירה יסודית

בקרבו של הכבש ערו רן עמוס עירן, מנכ"ל מישרד ראש־הממשלה, שהעלה על נס את חלקם של מישרדי הממשלה בהשגת הפיוס בין החמולות האויבות.

הסולחה סיפקה לאורחים הודמנות מצור יינת לשאת נאומים מליציים על נושא השלום, ואיש מביניהם לא החמיץ את ההזדמנות לתרום את חלקו הצנוע. הגדילו לעשות השרים שלמה הילל ויגאל אלון, שנשאו את נאומיהם בשפה הערבית, אלון אף שיגר, בהודמנות זו, את תחומיו למלך חוסיין על מות אשתו, עאליה.

סיום טכס־הסולחה הרישימי היווה את האות להתנפלות האדירה על המזון. כיד הדרוויים הטובה עליהם נשחטו כבשים, ובשרן נערך על הררי אורז מתובל בצנור ברים ובשקדים. כל נשות הכפר גוייסו למשימה הנכבדה, והשולחנות העמוסים התרוקנו והועמסו מחדש שוב ושוב בי־מהלך הכרה.

ואו על בטן מלאה, התפנו נכבדי אבר סאן לטפל באחד הסעיפים הבלתי־כתובים של הסכם השלום. שתי החמולות, ונכבדי העדה הדרוויית, חתמו על בקשת חגיגה לשניים מבני חמולת אל־שייך, שנידונו למאסר־עולם באשמת רצח שביצעו במהלך אחד ממיבצעי ניקמת־הדם. שיחורום של שני אסירי העולם שיקרה, כמקוהו, בקרוב, יהווה את השיא בתהליך הפיוס והשכנת השלום בין שתי החמולות — גסי־אם שיר קוליהם של השרים הממליצים יהיו שיקולי בחירות דווקא.

יד לפה

רפאל (רפול) איתן, אלוף פיקוד הצפון, לא הירבה לאכול, למרות הררי האורז המתובל ובשר הכבש שהוגש, ולא תרם אף מילה אחת לקדחת הנאומים שתקפה לפתע את הכל.

העיקר להצטלם

הצילום! העיקר זה הצילום, לחש בבהלה יו"ר הכנסת ישראל ישעיהו באחזנו של שלמה הילל, כאשר ביקש המנחה מן הצלמים לעזוב את הבמה.

מנה כפולה
 קיבל שר־המישנה שלמה הילל, שזכה גם במנתו של שר־ החוץ יגאל אלון, שלא נשאר לסעודה. הילל הוצף במטר של בקשות ולחצים לשיחורום של אסירי־העולם בני מישפחת אל־שייך.

ושוב התחנן מנהה הטכס והזור על בקשתו, אך איש מבין הנכבדים ובני־מישפחותיהם לא ירד מעל הבמה. כל אורח שהגיע לטכס הסולחה ביקש לתפוס לו מקום על בימת המוזמנים, שדמתה לקופסת סרדי־נים דחוסה.

עוזרים, יועצים ופקידים למיניהם, הכל הפעילו את מרפקיהם החסונים והצליחו להסתנן לבמה תוך ויכוחים ותרגילי־הת־מקומות מן השוטרים שניסו לשווא. לשמור על הסדר. שהרי לא בכל יום מזדמן להם להתחכך עם שרים לעיני אלפי בוחרים, הבוחרים עצמם, משתתפי ואורחי הסולחה הדרוויית, ישבו במקומותיהם כשקט מופתי. הם חיכו לטכס־הסולחה בין מישפחות מישלב ואל־שייך.

לפי כל כללי המסורת הובאו המישפחות אל הבמה כשהן מלוות עליידי האורחים רמייהדרג ביותר. שתי החמולות ישבו, לראשונה מזה שנות דור, זו מול זו באוויר רה נינוחה, תוך החלפת לחיצות־ידיים הססגניות לקול תשואות בני הכפר. בהמשך הטכס נקראה מגילת־השלום שר עליה חתמו בני המישפחות, חברי ועדת־ הפיוס והאורחים הנכבדים. נציגי שתי החמולות נשאו דיבורי־פיוס. והמגילה הור עברה למישמרת לידיו של עמוס עירן, מנכ"ל מישרד ראש־הממשלה.